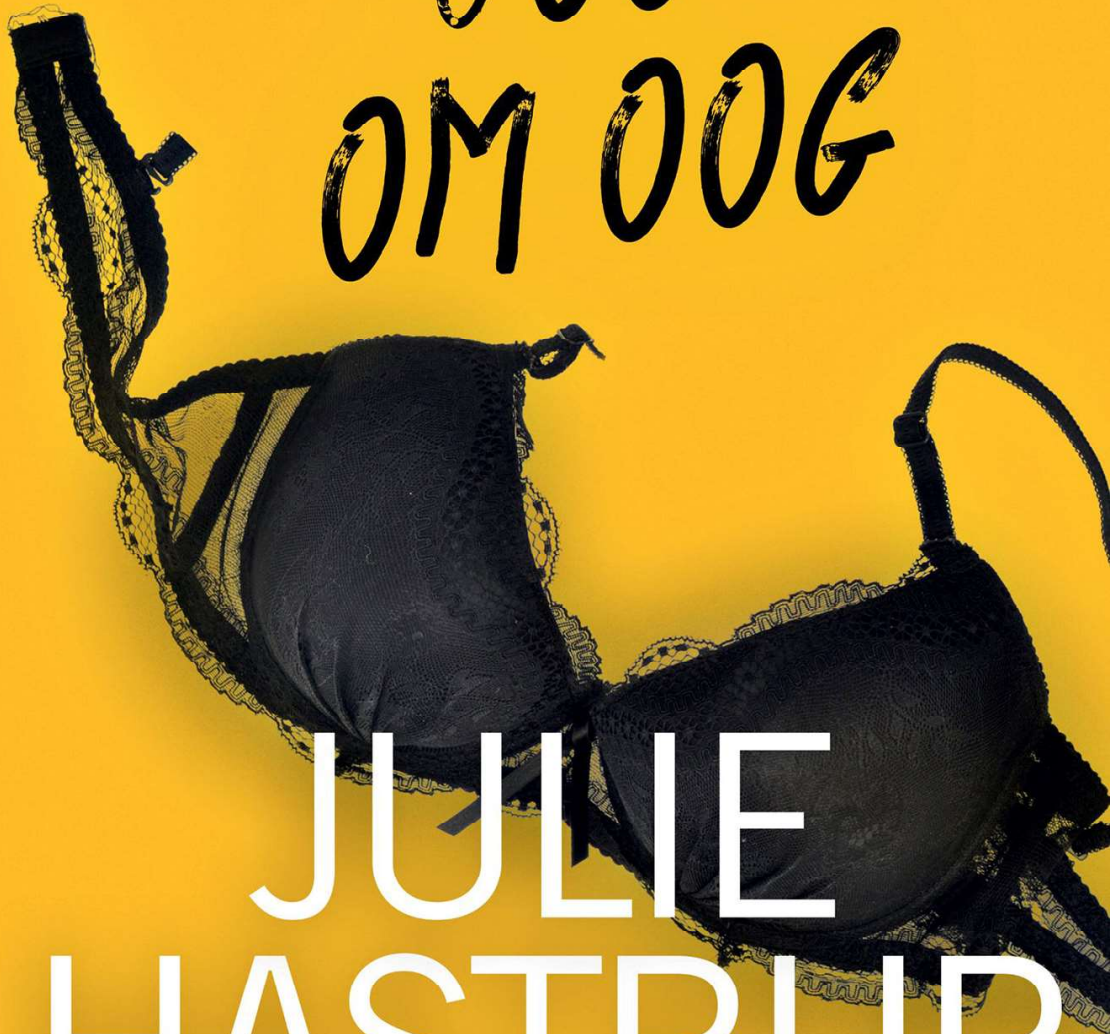

00G
0M 00G

JULIE
HASTRUP

REBEKKA HOLM 2

NORTH AUDIO PUBLISHING

Julie Hastrup

Oog om oog

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

North Audio Publishing

Van Julie Hastrup verschenen:

Rebekka Holm-serie:

Het bloed kruipt

Haastige spoed

Voor William en Emma

Maandag 27 juni 1988

Lief dagboek,

Charlotte is dood.

*Ze is verkracht en vermoord.
vermoord.*

Ik snap er niets van.

Gisterochtend was de politie aan de deur.

Moeder en vader huilen onafgebroken.

Ik wil ook graag huilen, maar ik kan het niet.

Zus

Donderdag 19 juni

John-Erik Müller hobbelde voorzichtig met de nieuwe grasmaaier over het glacis van de vestinggracht bij Kastellet. Onder hem zoemde de machine ritmisch en hij wiegde behaaglijk heen en weer op de zitting, terwijl de scherpe messen vóór hem methodisch het hoge gras afsneden.

Na een paar dagen met stevige buien stond de zon hoog aan de hemel, de boomkronen staken groen af tegen de blauwe lucht en de vogels om hem heen kwetterden luid. Het water, dat gewoonlijk bruin en viezig was, had nu de kleur van de bomen en glinsterde helder, bijna uitnodigend. Ondanks het feit dat de oude vesting midden in Kopenhagen lag, was het lawaai van de auto's en een de treinen niet meer dan zwak, monotoon gesuis. Een eekhoorn schoot snel een boom in en het wemelde van de insecten in het groene, vochtige gras, alsof het levend tapijt was. John-Erik zette de maaier even uit, hij wilde met een welverdiende sigaret van de schoonheid genieten. Hij rommelde in de zak van zijn stijve, groene overall op zoek naar de sigaretten, vond het verfrommelde pakje Cecil en tikte er routineus een uit, die hij aanstak met een kleine, roze aansteker. Ze hadden in de kiosk alleen nog maar roze aanstekers, had de jonge verkoper hem verontschuldigend verteld, maar het kon hem niet schelen. Hij was mans genoeg om een roze aansteker te hebben, redeneerde hij, al kon hij zich goed voorstellen dat zijn nieuwe collega's hem ermee zouden plagen. Hij haalde zijn schouders op,

inhaleerde de rook diep in zijn longen en voelde het vertrouwde gekriebel in zijn keel, alsof er een klein diertje op kleine klauwtjes rondkroop. Hij schraapte zijn keel en zette de maaier weer aan. Hij moest verder, hij had nog uren werk voor de boeg voor hij naar huis kon. Hij hoestte en kreeg een hevige pijscheut in zijn rug, waardoor hij last van zijn geweten kreeg. Korzelig gooide hij de sigaret weg. Het was allemaal de schuld van dat Arbeidsbureau, of Jobnet zoals het nu heette. Toen hij dit voorjaar bij tuincentrum Gartneriet werd ontslagen, had hij gehoopt dat hij het kon uitzingen met een uitkering tot hij volgend jaar met prepensioen kon. Maar dat ging niet, had een ijverige, mollige vrouw hem in het eerste oriënterende gesprek verteld. Zo'n gezonde man van zestig met jarenlange ervaring als tuinman moest toch niet zo lang thuiszitten in de bloei van zijn leven. 'In de bloei van zijn leven,' had ze lachend herhaald. Hij had dom geknikt, terwijl hij naar haar onderkinnen keek, die bewogen toen ze hem met weidse gebaren uitlegde hoe het zat met het beschikbaarheidsprincipe, de actuele arbeidsmarkt en het allerbelangrijkste, de correcte manier van solliciteren. Ze hadden hem niet lang na dat gesprek een baan aangeboden als medewerker op Kastellet en hij was met tegenzin begonnen. Hij was er nu vier maanden aan het werk en hij ging er nog steeds met tegenzin heen, al moest hij toegeven dat deze baan prima bij hem paste. Zolang het duurde dan. Ze waren met zijn vijven, allemaal mannen, en ze lieten elkaar op het werk grotendeels met rust. Het werk was eenvoudig; ze waren verantwoordelijk voor het groenonderhoud van Kastellet.

De geur van het gras kriebelde in zijn neus en er schoot hem een herinnering aan vroeger te binnen. Hij moest een jaar of vier, vijf zijn geweest en in het pas gemaaide gras achter het ouderlijk huis hebben gelegen, een vervallen keuterboerderij op Funen. De zon scheen geel, de lucht was vol pollen die in zijn neus kriebelden en de

bijen zoemden loom om hem heen. Hij herinnerde zich het vredige gevoel dat hij had gehad. Dat moment kon hij zich vijftig jaar later nog glashelder voor de geest halen; een zeldzaam moment van rust, even verlost van de bezorgde ogen van zijn moeder en de harde vuisten van zijn vader. John-Erik was diep verzonken in zijn jeugdherinneringen, toen de maaier tegen iets in het gras aanreed. Hij drukte geërgerd het gaspedaal verder in. De maaier steigerde in een poging het obstakel de baas te worden.

‘Verdomme,’ bromde hij boos terwijl hij nog meer gas gaf. Met een harde klap schoot de maaier over het obstakel heen en John-Erik voelde dat er een grote hoeveelheid druppels op zijn gezicht belandde. Regende het nu alweer? dacht hij. Hij wierp snel een blik op de lucht, waar de zon nog steeds helder scheen. Waar komt die nattigheid dan vandaan? Geïrriteerd veegde hij de druppels van zijn gezicht en zag dat ze een rood spoor op zijn hand achterlieten. John-Erik Müller staarde verbaasd naar zijn hand en vervolgens naar zijn groene overall. Die zat onder de piepkleine, bloedrode vlekken. In slow motion boog hij voorover en zag dat de krachtige bladen van de maaier helemaal rood waren. Het leek wel bloed. Hij slikte, zijn hart sloeg over en het angstzweet brak hem uit. Hij moest over een dier zijn gereden. De maaier draaide stationair en hij drukte haastig op de noodstop, waardoor de maaier met een diepe zucht tot stilstand kwam. Hij stapte langzaam van zijn stoel het gras in en moest met zijn hand tegen de maaier steun zoeken, want zijn benen trilden zo hevig dat hij nauwelijks kon lopen. Aarzelend deed hij een paar passen in het hoge gras tot hij iets onder zijn voeten voelde. Hij keek naar beneden. Onder zijn klomp lag een arm. Een mensenarm. Met een schreeuw deinsde hij achteruit. De vogels in de omgeving vlogen geschrokken en luid kwetterend alle kanten op.

Met ingehouden adem keek hij nog eens. Het was een vrouw. Ze lag op haar buik, verstopt in het hoge gras, half onder de grote grasmaaier. Ze had een lange, zwarte regenjas aan. Het gezicht, of wat er nog van over was, was één kant op gedraaid; het leek een roodachtige massa met een hoop grassprietten erin en als je goed keek kon je de contouren van een verbrijzelde neus en een halfopen, bloederige mond ontwaren. Aan de uitgroei van grijze haren boven op haar hoofd te zien had ze van zichzelf geen roodbruin haar. Ze moest vast binnenkort naar de kapper, dacht hij. Hij schudde vermanend zijn hoofd. Hoe kon hij bij dit alles nou aan een dameskapper denken? Hij ging op zijn hurken zitten om te zien hoeveel schade de grasmaaier had veroorzaakt. De linkermouw was aan flarden gescheurd en waar de arm had moeten zitten, was een homp gerafeld vlees, bloed en een wit stuk bot over. John-Erik voelde zich plotseling misselijk en hij gaf over op de vrouw, de maaier en zijn eigen zwarte klompen.

Toen hij weer een beetje was bijgekomen, ontdekte hij tot zijn verbazing dat hij huilde. Hij huilde omdat hij zich realiseerde dat hij, John-Erik Müller, iemand had gedood. Hij begreep dat de voorspelling van zijn vader eindelijk was uitgekomen. In zijn jeugd, als kind en later als tiener, had hij, als enige zoon, constant de verbale terreur van zijn vader moeten aanhoren. Hij was een verliezer, had geen talent, deugde nergens voor. Hij zou als dief of erger in de goot eindigen. Hij zag zijn vaders mond voor zich, waaruit de kwaadaardige woorden tussen witte kloddertjes spuug door naar buiten tuimelden. JohnErik had in de veronderstelling geleefd dat hij de vloek had kunnen ontlopen, hij voelde zich de laatste jaren zelfs meer op zijn gemak. Dat kwam omdat zijn vader jaren geleden was gestorven, maar ook omdat het hem was gelukt een leven te leiden zonder ook maar één misstap te begaan. Tot nu